

Victory
Storm

Atinge-mă

ATINGE-MĂ

Victory Storm

Text Copyright © 2022 Victory Storm
<http://www.victorystorm.com>

Traducător: Raluca-Liliana Antonescu

Editor: Tektime

Cover: Victory Storm's Graphic Design - Stoc:
<https://stock.adobe.com>

Aceasta este o ficțiune de lucru. Numele, personajele, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produse ale imaginației autorului, fie sunt utilizate cu fictivitate. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a cărții nu poate fi reprodusă sau diseminată prin orice mijloace, fotocopii, microfilm sau altfel, fără permisiunea autorului.

Această carte este o lucrare fantezistă. Personajele și locurile menționate sunt inventate de autor și au scopul

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

FELICITY

Nu eram obișnuită să-mi petrec serile în cluburi.

Când eram la liceu, mergeam uneori în cluburi cu colegii de clasă, însă nu mă distram niciodată și ajungeam să mă confund cu tapițeria. Aveam mereu imaginea unei proscrise, incapabilă de a interacționa ușor, de a mă integra în conversație sau de a lăsa lucrurile în voie.

Întotdeauna mi-a fost foarte dificil să ies cu prietenii, iar după ce sora mea, Bethany, a absolvit liceul, m-am închis și mai mult în mine. Nu că aș fi avut altă opțiune, acum că celebra mea soră, regina balului și șefa majoretelor, nu mai era să mă introducă în grupul ei de

prietene, tot ceea ce îmi rămânea de făcut era să revin Domnișoara Habar N-am Cine Ești. Cele cu care mă întâlnisem timp de trei ani nu erau prietenele mele, ci ale surorii mele, iar acum, la terminarea școlii, aveam această confirmare. Niciuna dintre ele nu mă căutase vreodată, nici nu mă sunase să ieșim împreună sau să învățăm împreună.

Așa că am rămas singură un an întreg, uitată de toată lumea și hotărâtă să mă fac invizibilă pentru toți, mai degrabă decât să fiu tachinată sau umilită din cauza aspectului meu plictisitor și atât de puțin atrăgător, în contradicție cu cel al surorilor mele Bethany și Ava.

E greu să reușești să te faci acceptată și apreciată când, inevitabil, oricine s-a întâlnit cu mine a ajuns să-mi cunoască surorile mai mari, ambele foste regine a balului, eu nereușind să mă compar cu ele.

Ani la rând am îndurat și am suferit din cauza acestei diferențe. Mi-a trebuit mult timp, însă în sfârșit reușisem să mă accept așa cum sunt, cu părul meu creț, cu ochii de un căprui plictisitor, pielea sensibilă, coșurile vechi și, firește, kilogramele în plus.

Dacă astăzi am reușit să mă uit în oglindă fără să privesc în altă parte a fost doar datorită celor două persoane pe care le cunoscusem în primul an de facultate: Kira Yoshida și Alice Preston. Cele mai frumoase și incredibile fete pe care le-am întâlnit vreodată și nebunia era că erau prietenele mele! Doar ale

mele, fără ajutorul lui Bethany sau Ava. Ele mă primiseră în cercul lor fără să știe nimic despre mine. Mă acceptaseră așa cum eram și datorită prieteniei lor avusesem cel mai bun an școlar din viața mea.

Am cunoscut-o pe Kira la ora de sociologie. În prima zi s-a așezat lângă mine și m-a complimentat pentru coafura cu coc dublu, spunându-mi că și ei îi place coafura aceea, doar că ei nu îi stă bine. Acea frază a fost suficientă pentru a mă face să o plac instant. Mai târziu am ratat un curs, iar ea a avut grijă să îmi dea notițele. Din acea zi, am început să petrecem mult timp împreună să învățăm și am descoperit că era un adevărat geniu. Într-una dintre acele după-amiezi când învățam împreună în camera ei am cunoscut-o pe colega sa de cameră, Alice Preston.

Spre deosebire de Kira, care era mereu echilibrată și dulce, Alice mi s-a părut imediat mai degrabă ca o tornadă incapabilă de a se opri, chiar și în fața unui pericol la fel de mare ca Easton Carson, unul dintre cei patru băieți din liceul meu care domniseră ca niște tirani peste toți elevii și profesorii, făcând viața un iad oricui ar fi îndrăznit să li se opună. De-a lungul anilor mei de liceu am avut grijă să mă ascund pentru a nu intra în vizorul lor și reușisem întotdeauna datorită capacității mele de a mă face invizibilă pentru ceilalți.

Cu toate acestea, mai târziu am aflat că nici Kira nu era diferită. Sub acel aer sincer și nevinovat, exista o forță și o

determinare extraordinară care i-au permis să ajungă la inima celui mai obscur și rezervat băiat de la cursul meu de psihologie, Lucas Scott.

Atunci am simțit admirație și invidie pentru cele mai bune prietene ale mele, pentru că erau frumoase, curajoase, îndrăznețe, capabile să lupte împotriva adversităților și să-i cucerească pe băieții cel mai greu de abordat și îmblânzit.

Nu renunțaseră în trecut, iar azi, ambele aveau câte un iubit minunat care le îndrăgea. Atunci când mă gândeam la Easton și Lucas, nu puteam să nu mă întreb cum au reușit Alice și Kira să câștige inimile atât de rebele și întunecate ale celor doi băieți.

- Felicity, iată-te! Suntem aici!, o auzi dintr-o dată pe Kira, care mă aștepta deja la o masă în club.

Ușurată că nu am ajuns prima, mă îndreptai spre ea, însă apoi am observat că era și Lucas acolo.

- Bună!

- OK, eu am să plec. Vă las singure, oftă Lucas, după ce-i făcu cu ochiul cu subînțeleles Kirei. Acea era o seară specială pentru noi, fetele. Îmi serbam ziua de naștere.

- Mulțumesc, iubitele! Te sun când mă întorc în campus.

- În regulă, răspunse el, privind suspicios în jur. Locul era plin de băieți, iar frumusețea Kirei cu siguranță nu trecuse neobservată.

- Dar, dacă sunt probleme...

- Nu vor fi. Acum du-te liniștit, încercă Kira să-l liniștească, luptându-se încă să-i țină sub control gelozia.

- Nu îmi place locul ăsta, șuieră el, observând câțiva tipi care se uitau admirativ în direcția Kirei. - Tipii ăia de acolo abia așteaptă să plec să sară pe voi.

Să sară pe noi ?

Aproape că am izbucnit în râs.

Cu siguranță nu eram eu cea care își asuma riscul, ci doar prietena mea.

Mă uitai la Lucas. Întotdeauna fusese grijuliu și atașat de Kira. Ea îmi povestise despre trecutul dificil al iubitului ei, cu un tată violent și fără cineva capabil să-i ofere dragoste. Simțisem tandrețe și tristețe pentru el și puteam să-i înțeleg anxietatea legată de distanța față de Kira. Ea era lumea lui, singura lui sursă de fericire, însă trecutul său îl făcea mereu să vadă latura negativă a oamenilor, astfel că tindea întotdeauna să fie precaut și să se teamă că cineva i-ar putea face rău iubitei sale.

- Îți promit că o voi proteja pentru tine, am intervenit eu, adresându-mă lui.

Lucas îmi oferi unul din zâmbetele lui rare, făcându-mi inima să bată nebunește.

Da, eram îndrăgostită de el, dar nici măcar nu aș fi îndrăznit să mă apropii. Lucas îi aparținea Kirei și nu aveam nicio intenție să le stric frumoasa relație.

În cele din urmă, Lucas se îndepărtă, însă nici nu am apucat să mă așez când am văzut-o pe Alice apropiindu-

se cu Easton.

- Easton, pleacă! îi ordonă ea cu severitate.

- Eu plec, dar tu încearcă să nu bagi în seamă alți tipi, altfel te sfâșii, o amenință el imediat cu un zâmbet fals pe buze.

- Același lucru este valabil și pentru tine. Înșală-mă atunci când mergi să te distrezi cu prietenii, iar eu îți voi pune o tarantulă în lenjerie, răspunse ea deloc intimidată.

- Oare cei doi reușesc să-și vorbească fără să se amenințe?, mă întrebă Kira cu voce joasă.

- Nu cred, chicoti eu amuzată. Numai Alice putea face față unui nebun ca Easton și el părea a fi singurul care-i putea fi alături fără a se lăsa zdrobit de caracterul vulcanic al iubitei sale.

- Bună, ne salutară amândoi când se apropiară de masă.

- Acum pleci? Aceasta este seara noastră, a fetelor, îl gonii Alice.

- Bine, plec. Ne vedem mai târziu, zise Easton, însă nu înainte de a scoate agrafa care ținea ridicat cocul lui Alice.

- Blestemat să fii! Mi-a luat o oră să îmi fac cocul acela!, mârâi Alice supărată.

- Asta e pentru că m-ai abandonat în seara asta în loc să vii cu mine la cinema! răspunse el mulțumit înainte de a pleca.

Îl privii pe Easton în timp ce se îndepărta și îi răspunsei la salut.

Încă nu-mi venea să cred că tocmai mi-am luat rămas bun de la faimosul și teribilul Easton Carson.

Pe tot parcursul liceului tremurasem de fiecare dată când intra în clasă și mă rugam să nu ajung vreodată în raza lui sau victima vreunui pariu...

Făcusem totul pentru a evita această situație și îmi reușise mereu foarte bine, până acum... Easton tocmai mă salutase!

Desigur, ochii lui de culoarea gheții încă mai apăreau în unele dintre coșmarurile mele, însă în ultimele luni ajunsese să-l cunosc și să descopăr că nu era atât de rău precum crezusem.

Era doar un băiat care își ascundea slăbiciunile sub un strat gros de bravadă, însă Alice reușise să-l schimbe și să-l facă să crească.

Din păcate, nu același lucru se putea spune și despre prietenii lui pe care, din fericire, nu îi văzusem niciodată.

Ultima dată când stătusem aproape de ei fusese într-un magazin de bijuterii, în timp ce Easton alegea un inel pentru Alice.

De atunci trecuseră câteva luni, iar Alice, știind cât de inconfortabil mă făceau să mă simt, evitase întotdeauna întâlnirea dintre mine și ei.

- Ești superbă, Felicity! îmi atrase atenția Kira, admirându-mi rochia și părul.

- Nu trebuia să vă fi deranjat atât de mult, șopti eu, roșind brusc și coborând ochii. Să mă simt observată mă

făcea întotdeauna să mă simt foarte inconfortabil. Îmi petrecusem atât de mulți ani făcându-mă invizibilă, încât acum simțeam doar rușine și jenă când cineva se uita la mine.

Îmi ștersei palmele transpirate pe rochia minunată pe care mi-o dăruise Kira cu o zi înainte de ziua mea. Să o port fusese pentru mine un efort teribil, pentru că oricât de minunată era și oricât de bine mi se potrivea, lăsa prea multă piele descoperită și mă făcea să mă simt prea expusă față de cei din jur.

Mângâiai mătasea neagră a decolteului în V și a mânecilor scurte, apoi lăsați mâinile să-mi coboare pe fusta înflorată evazată care îmi ajungea până la genunchi. Era o senzație minunată pentru că mă făcea să mă simt liberă și confortabil, însă de fiecare dată când simțeam adieri de aer care îmi împingeau pe sub material, îmi venea să fug și să-mi pun unul dintre iubitele mele hanorace supradimensionate.

- Pentru noi a fost o adevărată plăcere, încercă Alice să mă liniștească cu un zâmbet larg, jucându-se cu una dintre buclele mele proaspăt aranjate la coaforul unde mă dusesese în acea dimineață.

Mă simțisem renăscută când acceptasem acea transformare, abandonând definitiv acele șuvițe roz și fucsia, pentru a reveni la castaniul meu natural cu șuvițe de blond până la vârfuri.

Pentru această ocazie îmi pusesem chiar lentilele de contact și îmi făcusem un machiaj în tonuri calde pentru a-mi scoate în evidență ochii căprui și tenul măsliniu.

- Acest look te prinde foarte bine. Ar trebui să te îmbraci mereu așa. Ți stă minunat! exclamă Kira, care avea întotdeauna ceva bun de spus pentru oricine. Cu ea îți era imposibil să te simți pe dinafară. Știa întotdeauna ce să spună la momentul potrivit.

- Hei, dar cadourile nu s-au oprit aici! exclamă Alice, în timp ce Kira îi atrase atenția chelnerului să ne aducă o băutură și o felie din cheesecake-ul cu fructe de pădure pe care îl alesesem împreună cu două zile înainte, când ne hotărâsem să sărbătorim ziua mea de naștere în acea sâmbătă după-amiază.

- O, fetelor, vă rog... Mă faceți să mă simt vinovată... Eu nu am făcut nimic din toate astea pentru voi de ziua voastră de naștere, bâigui, simțindu-mă inconfortabil.

- În realitate, ceea ce suntem pe cale să îți dezvăluim nu este un cadou adevărat, ci mai degrabă o ofertă.

- Ce fel de ofertă?, întrebai eu curioasă.

- Peste câteva zile o să începem al doilea an de facultate și voiam să te întreb dacă ai vrea să împarți camera cu mine, mă rugă Alice cu ochii strălucind de emoție.

- Și Kira?, întrebai confuză. Pe parcursul primului an, Alice și Kira au împărțit dormitorul 7A din căminul Sherman, în timp ce eu am stat în căminul Maxwell, la cinci străzi distanță, împărțind o cameră cu Lea, o fată

mai mare decât mine cu care abia schimbasesem cinci cuvinte tot anul.

- Părăsesc căminul, mă informă Kira. Anul trecut am stat mereu cu Lucas și anul acesta ne-am convins părinții să ne închirieze o garsonieră în apropiere. Lucas își caută deja un loc de muncă pentru a ne putea întreține și pentru a reduce efortul financiar pentru părinții mei.

- Asta înseamnă că eu o să fiu singură și mi-ar plăcea tare mult să fii noua mea colegă de cameră, continuă Alice.

- Și Easton?

- A încercat să facă presiuni pe la director, din moment ce este unchiul lui, însă nu a existat nicio modalitate pentru a-l convinge să ne lase să stăm în aceeași cameră. Spune că nu își permite să creeze un precedent, întrucât există riscul ca și alți studenți să procedeze apoi la fel, creând în cele din urmă scandaluri sau alte probleme.

- Prin urmare, te-ai gândit la mine.

- Normal. Tu și Kira sunteți cele mai bune prietene ale mele!

- Atunci, accept, am șoptit eu entuziasmată. Ea nu știa, însă să o aud spunând că sunt cea mai bună prietenă a ei era cel mai bun cadou pe care îl puteam primi vreodată.

Alice sări în sus de bucurie și veni să mă îmbrățișeze strâns.

Cu greu m-am abținut să nu mă îndepărtez.

Să fiu atinsă, mereu mă puneă în defensivă, însă știam că Alice mă iubește și mă accepta așa cum sunt.

Chiar și Kira m-a îmbrățișat cu afecțiune.

La rândul meu, m-am trezit îmbrățișând și eu aceste mici și firave fete pe care în sfârșit le puteam numi prietene.

Când ne-am așezat în jurul mesei, chelnerul ne-a adus tortul cu o lumânare în mijloc.

- Pune-ți o dorință și suflă în lumânare, mă invitară Kira și Alice.

Le privi îndelung. Ambele erau foarte frumoase.

Alice era incredibilă cu părul său roșcat, înflăcărat precum îi era și caracterul, însă cu o inimă de aur.

Kira era pur și simplu specială cu trăsăturile ei orientale și dulceața ei dezarmantă.

Voiam să fiu și eu ca ele. Frumoasă și unică.

În acel moment am simțit cum crește în mine o dorință de schimbare, iar acel nou aspect reprezenta dovada. Speram ca în timp, această evoluție să mă facă să mă accept și poate să mă apreciez pentru ceea ce sunt.

- Așadar? Ce ți-ai dorit?, mă întrebă nerăbdătoare Alice.

- Vreau ca prietenia noastră să dureze mereu, i-am răspuns eu.

- Trebuie să îți dorești ceva ce nu ai, nu ceva ce ai deja, prostuțo, râse Kira.

- Kira are dreptate. Gândește-te la altceva. Nu știu... Un băiat?, încercă Alice.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>